

DOM IN SVET

LETNIK 40

V LJUBLJANI, 1. APRILA 1927

ŠTEVILKA 3

Maribor, grad, dvorana, strop s štukaturami
(2. pol. 17. stol.)

Nikodem

(Jan. 2, 25—25; 5, 1—2)

Ivan Pregelj

Beseda, ki jo je imel Učitelj z Nikodemom, iz zbora prvakov, za veliko noč od polnoči do ure, ko vzhaja za Betanijo dan:

Rekel je Učitelj:

Prijatelj, ponoči si prišel kakor tat. Kakor blodež v svitu mrlečih zvezd. Za mizo naj te posadim, da mi boš gost? Ko kletar počiva in pekinje spe? Bom li videl v temi? Bom li prav razodel?

Odgovoril je Učeniku Nikodem:

Očetov si v nebesih, pa ne veš! V svoji modrosti je dal oboje: solnce in noč. Solnce je dal pticam, ki so čiste, in noč lisicam, da vanjo skrijejo svoj slepi porod.

In Učitelju je bila všeč pismarjeva modrost. Ostal je z njim in govoril z njim na samem in brez luči...

*

Rekel pa je Učitelju Nikodem:

Saj nisva ne samá in ne v temi. Saj je beseda med nama, Gospod, in sveti kakor za dne.

Odgovoril je Nikodemu Učitelj:

Kako je pisano? Da bi mrtvaka za bolj srečnega štel kakor živega, in še mimo živih in mrtvih njega, ki se sploh ni rodil. Odgovori, ali umeš?

Rekel je Učitelju Nikodem:

Grozdu je dano, da skrivnostno zori. Ptice izpod neba pridejo in se goste. Niso vprašale, ne kako se je trs prašil ne kako se je umehčal sad.

Zopet je bila všeč Učitelju pismarjeva modrost in je ostal z njim in govoril z njim na samem in brez luči...

*

Učenik pa je učil:

Resnično, resnično! Kdor ni prerojen iz Duha, ne pojde v božje. Zakaj, kar je iz mesa, je meso, kar je iz Duha, je duh. Veter veje. Slišiš mu šum pa ne vidiš ne kam se bo unesel ne odkod se je vzel. Tako je tudi slehernemu, ki je iz Duha.

Vprašal je Učitelja Nikodem:

Gospod! Kdo bo to skrivnost umel?

Tedaj je segel Učitelj z roko in utrgal iz praznega. In ko je utrgal, je bila smokva in je jedel. Stegnil je roko tudi Nikodem in utrgal iz praznega. In ko je držal, je bila žerjavica in je zavpil.

Rekel pa je Nikodemu Učitelj:

Po nemarnem kličeš ime božje, pismar! Nisi iz Duha...

*